

Rea Papadopoulou **DARK TREE**

Along the banks of the River Kifissos in Athens, there was once a great Olive Grove that was preserved intact until the 1880s, according to the map drawn by German cartographer, Johann Kaupert. Among 170.000 trees that have been mapped, there is also recorded perhaps the first industrial building of the area - a tannery. The siting of the heavy industry along the length of the river in the 19th century and the extreme urban expansion of the 20th century put an end to this immense garden, marveled by historians & travelers alike. Nowadays only urban weeds & invasive trees grow there. Large trucks plow the dirt roads, delivering their products to the warehouses and factories. Any traces left of the past topography are lost under the dust and in the noisiness of day. At night, however, the scene is transformed. The distant horizon fades and from the darkness emerge shadows of old and new lush greenery, of stone warehouses and small islets of residence amidst the unruly industrial landscape.

- ΕΥΛΙΝΑ
- ΟΥΖΙΝΕΣ
- ΤΟΥΛΑΠΕΣ
- ΘΩΡΑΚΙΣΜΕΝΑ
- ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΠΑΡΕΤΕ

“Seeing no road, we took a tall hill to the left of the distant Acropolis for a mark, and steered straight for it over all obstructions, and over a little rougher piece of country than exists anywhere else outside of the State of Nevada, perhaps. Part of the way it was covered with small, loose stones - we trod on six at a time, and they all rolled. Another part of it was dry, loose, newly - ploughed ground. Still another part of it was a long stretch of low grape-vines, which were tangle - some and troublesome, and which we took to be brambles.

The Attic Plain, barring the grapevines, was a barren, desolate, unpoetical waste - I wonder what it was in Greece’s Age of Glory, five hundred years before Christ? In the neighborhood of one o’clock in the morning, when we were heated with fast walking and parched with thirst, Denny exclaimed: "Why, these weeds are grape-vines" and in five minutes we had a score of bunches of large, white, delicious grapes, and were reaching down for more when a dark shape rose mysteriously up out of the shadows beside us and said ""Ho!" and so we left. In ten minutes more we struck into a beautiful road, and unlike some others we had stumbled upon at intervals, it led in the right direction. We followed it. It was broad, and smooth, and white - handsome and in perfect repair, and shaded on both sides for a mile or so with single ranks of trees, and also with luxuriant vineyards. Twice we entered and stole grapes, and the second time somebody shouted at us from some invisible place’

Mark Twain, (1869), *The Innocents Abroad, or The New Pilgrims Progress*, Published: The American Publishing Company.

Quaker City, an American steamship coming from Italy, sails into Piraeus on August 14, 1867. The passengers are informed that there is a strict 11-day cholera prevention quarantine should they wish to disembark, otherwise they will have to leave the harbor the following day. Four passengers, among whom is also Mark Twain, decide to "steal softly ashore" and walk all the way to the Parthenon, in the middle of the night under a cloud-covered moon, crossing the vineyards of the Attica plain, east of the Kifissos river.

"We entered the olive grove: before reaching the Kifissos River, we crossed two tombs and an altar dedicated to Zeus. In a short while, we saw the Kifissos riverbed among the trunks of the olive trees that stood on its banks like old willows: I dismounted to greet the river and drink of its water. I found exactly what I needed in a puddle below the bank, the rest had been diverted to irrigate the olive groves. I have always liked to drink the water of the famous rivers that I have crossed in my life: so I drank from the waters of the Mississippi, the Thames, the Rhine, the Po, the Tiber, the Evrotas, the Kifissos, the Ermos, the Granikos, the Jordan, the Nile, the Tagus and the Evros rivers. How many people on the banks of these rivers can say: *sedimus et flevimus*"

François-René de Chateaubriand, (1811), *L'itinéraire de Paris à Jérusalem et de Jérusalem à Paris*, Published: Paris

‘In the olive grove you can revive the landscape of ancient Attica, replacing in your mind the churches with small Ionian temples. Here everything is adorable, the lush vegetation, a large garden, scattered with windmills. The most beautiful view of the Acropolis temples is offered through the olive trees’

Curtius Ernst, Letters from Athens, 1838.

CURTIUS, ERNST (1814-1896), German archaeologist and historian born in Lübeck. After completing his university studies, he was invited by professor C. A. Brandis to accompany him on a journey to Greece as a tutor for his sons (1837-1840). On his third journey to Greece in 1874, when he was sent to Athens by the German government, the German Archeological Institute was founded after his efforts, and during this period he created, along with the cartographer Kaupert, the Karten von Attica, a monumental set of 26 maps of highest accuracy that were in use until the 1930s.

'There is but one way for the moderns to become great, and perhaps unequalled; I mean, by imitating the ancients. And what we are told of Homer, that whoever understands him well, admires him, we find no less true in matters concerning the ancient, especially the Greek arts.'

Johann Joachim Winckelmann, (1765), *Reflections on the Painting and Sculpture of the Greeks: With Instructions for the Connoisseur, and an Essay on Grace in Works of Art*, Published: London.

J.J. Winckelmann (1717-1768), with his writings influenced many intellectuals, artists and philosophers in the Neoclassical movement in Germany. Goethe, Holderlin, Schiller and Nietzsche were among those who were inspired by the Hellenistic ideas without ever having been to Greece.

The Neoclassical and Greek revival style in architecture and the arts spread to Europe and the US in the 18th century, was introduced back into Greece in 1830 by the German and Danish architects of Bavarian King Otto of Greece during the transformation of Athens from a small town to the capital of the new state of Greece.

ΉΚαθώς δεν βλέπαμε τον δρόμο, βάλαμε για σημάδι ένα ψηλό λόφο στα αριστερά της μακρινής Ακρόπολης και κατευθυνθήκαμε ίσια προς αυτόν, περνώντας πάνω από όλα τα εμπόδια, και περπατώντας σε ένα λίγο πιο τραχύ κομμάτι γης από ότι υπάρχει οπουδήποτε αλλού, εκτός ίσως από την πολιτεία της Νεβάδα. Μέρος του δρόμου ήταν καλυμμένο με μικρές, χαλαρές πέτρες – πατούσαμε πάνω σε έξι την φορά, και όλες κυλούσαν. Ένα άλλο τμήμα του εδάφους ήταν ξηρό, χαλαρό, πρόσφατα οργωμένο. Ένα ακόμη κομμάτι του ήταν μια μεγάλη έκταση με χαμηλά αμπέλια, τα οποία ήταν μπερδεμένα και ενοχλητικά, και τα οποία θεωρήσαμε ότι ήταν βάτα.

Η πεδιάδα της Αττικής, αν εξαιρέσουμε τα αμπέλια, ήταν άγονη, έρημη, καθόλου ποιητική, άχρηστη γη – αναρωτιέμαι πως ήταν στην εποχή της δόξας της Ελλάδας, πεντακόσια χρόνια προ Χριστού. Κατά τις μία το πρωί, όταν ζεσταθήκαμε από το γρήγορο περπάτημα και διψάσαμε πολύ, ο Ντένυ φώναξε: 'Μα αυτοί οι θάμνοι είναι αμπέλια!' και μέσα σε πέντε λεπτά είχαμε καμιά εικοσαριά τσαμπιά από μεγάλα, λευκά, νόστιμα σταφύλια και σκύβοντας να τρυγήσουμε περισσότερα, ένα σκοτεινό σχήμα αναδύθηκε μυστηριωδώς από τις σκιές δίπλα μας και είπε 'Χο!' και έτσι φύγαμε. Μετά από δέκα λεπτά μπήκαμε σε έναν όμορφο δρόμο και σε αντίθεση με άλλους στους οποίους είχαμε βρεθεί κατά διαστήματα, αυτός οδηγούσε στη σωστή κατεύθυνση. Τον ακολουθήσαμε. Ήταν πλατύς, και ομαλός, και λευκός - όμορφος και τέλεια συντηρημένος, σκιαζόταν και στις δύο πλευρές από μονές σειρές δένδρων για ένα μίλι περίπου, και με πλούσιους αμπελώνες. Δύο φορές μπήκαμε και κλέψαμε σταφύλια, και τη δεύτερη φορά κάποιος μας φώναξε από ένα αόρατο μέρος'

Mark Twain, (1869), The Innocents Abroad, or The New Pilgrims Progress, Published: The American Publishing Company.

Το Quaker City, ένα αμερικανικό ατμόπλοιο, φτάνει στον Πειραιά στις 14 Αυγούστου 1867, προερχόμενο από την Ιταλία. Οι επιβάτες ενημερώνονται από τις αρχές του λιμανιού ότι για να αποβιβαστούν πρέπει να παραμείνουν 11 μέρες σε αυστηρή καραντίνα, διαφορετικά θα πρέπει να φύγουν από το λιμάνι την επόμενη μέρα. Τέσσερεις επιβάτες, μεταξύ των οποίων και ο Mark Twain, αποφασίζουν να αποβιβαστούν παράνομα μέσα στην νύχτα με συννεφοσκέπαστο φεγγάρι και διασχίζοντας τους αμπελώνες της πεδιάδας της Αττικής, ανατολικά του Κηφισού, να φθάσουν περπατώντας μέχρι τον Παρθενώνα.

ΉΜπήκαμε στον ελαιώνα: πριν φτάσεις στον Κηφισό, συναντάς δύο τάφους και έναν βωμό του Μειλίκιου Διός. Αντικρίσαμε σε λίγο την κοίτη του Κηφισού ανάμεσα από τους κορμούς των ελαιόδεντρων που βρίσκονταν στις όχθες του σαν γέρικες ιτιές: ξεπέζεψα για να χαιρετήσω τον ποταμό και να πiw το νερό του: βρήκα ακριβώς αυτό που χρειαζόμουν σε μία λακκούβα κάτω από την όχθη: το υπόλοιπο είχε εκτραπεί κάπου ψηλότερα για να ποτίσει τις φυτείες με τα ελαιόδεντρα. Πάντα μου άρεσε να πίνw το νερό των φημισμένων ποταμών απ’ όπου πέρασα στην ζωή μου: έτσι ήπια το νερό του Μισισιπή, του Τάμεση, του Ρήνου, του Πάδου, του Τίβερη, του Ευρώτα, του Κηφισού, του “Ερμου, του Γρανικού, του Ιορδάνη, του Νείλου, του Τάγου και του Έβρου. Πόσοι άνθρωποι στην όχθη αυτών των ποταμών μπορούν να πουν: sedimus et flevimus'

Σατωβριάνδος, (2019), Οδοιπορικό του 1806, Εκδόσεις: Μεταίχμιο.

ΉΣτον Ελαιώνα αναγνωρίζεις την μορφή της αρχαίας Αττικής, αντικαθιστώντας στο νου σου τα εκκλησάκια με μικρούς ιωνικούς ναούς. Εδώ όλα είναι αξιαγάπητα, η οργιώδης βλάστηση, ένας μεγάλος κήπος και εδώ και εκεί σκόρπιοι οι ανεμόμυλοι. Η πιο ωραία θέα των ναών της Ακρόπολης, προσφέρεται μέσα από τα ελαιόδεντρα'

Παπαγεωργίου – Βενέτας, (2019), Ernst Curtius, Το ταξίδι του Νόστου στην Ελλάδα 1837-1840, Εκδόσεις: Καπόν.

Curtius Ernst, (1814-1896), Γερμανός αρχαιολόγος και ιστορικός, γεννήθηκε στο Lübeck. Μετά από την ολοκλήρωση των σπουδών του, προσκλήθηκε από τον καθηγητή του C. A. Brandis να τον συνοδεύσει σε ταξίδι στην Ελλάδα ως δάσκαλος των γιών του (1837-1840). Στο τρίτο του ταξίδι στην Ελλάδα το 1874, απεσταλμένος πλέον από την Γερμανική κυβέρνηση, φρόντισε την ίδρυση του Γερμανικού Αρχαιολογικού Ινστιτούτου. Κατά την διάρκεια της περιόδου αυτής εργάστηκε μαζί με τον χαρτογράφο Kaupert, στην έρευνα και το σχεδιασμό ενός πραγματικά μνημειακού συνόλου 26 χαρτών, υψηλότατης τοπογραφικής ακρίβειας, που ήταν σε χρήση μέχρι το 1930.

ΉΥπάρχει μόνο ένας τρόπος για να γίνουν οι μοντέρνοι μεγάλοι και ίσως απaráμιλλοι. Ενωώ, μιμούμενοι τους αρχαίους. Και αυτό που μας λένε για τον Όμηρο, ότι όποιος τον καταλαβαίνει καλά τον θαυμάζει, δεν το βρίσκουμε λιγότερο αληθινό σε θέματα που αφορούν τις αρχαίες, ιδίως τις ελληνικές τέχνες'

Johann Joachim Winckelmann, (1765), Reflections on the Painting and Sculpture of the Greeks: With Instructions for the Connoisseur, and an Essay on Grace in Works of Art, Published: London.

Ο J.J. Winckelmann (1717-1768), με τα κείμενα του επηρέασε πολλούς διανοούμενους, καλλιτέχνες και φιλόσοφους στο κίνημα του νεοκλασικισμού στη Γερμανία. Οι Goethe, Holderlin, Schiller και Nietzsche ήταν μεταξύ εκείνων που εμπνεύστηκαν από τις Ελληνιστικές ιδέες, χωρίς να έχουν έρθει ποτέ στην Ελλάδα.

Ο νεοκλασικισμός στην αρχιτεκτονική και τις τέχνες ο οποίος εξαπλώθηκε στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ από τον 18ο αιώνα, εισήχθη στην Ελλάδα το 1830 από τους Γερμανούς και Δανούς αρχιτέκτονες του Βαυαρού βασιλιά Όθωνα κατά την διάρκεια της μεταμόρφωσης της Αθήνας από μία μικρή πόλη σε πρωτεύουσα του νέου κράτους της Ελλάδας.

Στις όχθες του Κηφισού, εκεί που κάποτε ήταν ο ελαιώνας και ο λαχανόκηπος της Αθήνας, τώρα φύονται αειλανθοί, τα δέντρα ζιζάνια των διαταραγμένων εδαφών. Η χωροθέτηση της βαριάς βιομηχανίας κατά μήκος του ποταμού Κηφισού τον 19^ο αιώνα και η αστική επέκταση του 20^ο αιώνα έβαλε τέλος στον απέραντο αυτόν κήπο στον οποίο αναφέρονται ιστορικοί και περιηγητές της Αθήνας. Τώρα μεγάλα φορτηγά οργάνουν τους χωματόδρομους αδειάζοντας προϊόντα σε αποθήκες και εργοστάσια. Τα λίγα σημάδια που μένουν να δηλώνουν την ύπαρξη του άλλου τοπίου χάνονται στην σκόνη και στον θόρυβο της μέρας. Την νύχτα όμως ο τόπος μεταμορφώνεται, ο μακρινός ορίζοντας χάνεται και το σκοτάδι αφήνει να φανούν οι σκιές παλιού και καινούργιου πράσινου, οι πέτρινες αποθήκες και οι μικρές νησίδες κατοικίας ανάμεσα στο άναρχο βιομηχανικό τοπίο. Σύμφωνα με τους χάρτες του Kaupert το 1874 ο ελαιώνας σωζόταν ανέπαφος. Ανάμεσα στα 170.000 δέντρα καταγράφεται και ένα βυρσοδεψείο, ίσως το πρώτο βιομηχανικό κτίριο που είχε ήδη χτιστεί.

Dark Tree,
rolling around at nights
praying on an ancient river
turn this land to a home
turn this home to earth
Guard the remembrance of the soil
Skin it from the light.

Photographs & Editing: Rea Papadopoulou
Book Cover: Angela Svoronou
Graphic Design: Aimilia Balaska
Text Editing by: Carolina Sardi
English Translation by: Rea Papadopoulou, Nikos Stappas
Book Binding: Evangelia Biza
Printing: Typografio K.Pletsas -Z. Kardari

I deeply thank my friends who have actively contributed to the realization of this book, with their expertise and invaluable support: Angela Svoronou, Carolina Sardi, Niki Bisylla, Pavlos Lazos, Stratos Marangos
Nina Kassianou & Nikos Stappas.

Printed in Athens: November 2020.
© Copyright 2020 Rea Papadopoulou. All rights reserved.

Limited Edition: / 100

Johann August Kaupert (1822 – 1899) German topographer and cartographer born and educated in Kassel. In 1875 and 1877, Kaupert worked with archeologist Ernst Curtius in Greece on behalf of the Deutsches Archäologisches Institut. He conducted topographical investigations of Athens and its surrounding areas and he collaborated with Curtius on the creation of Atlas von Athen and the acclaimed Karten von Attika.

Credit for the map: Heidelberg University Library, extract of: Karten von Attika-Berlin, 1895-1903 Page III Curtius/0007 Curtius Ernst, Kaupert Johann A.

Johann August Kaupert (1822 – 1899) Γερμανός τοπογράφος και χαρτογράφος, γεννήθηκε και σπούδασε στο Kassel. Το 1875 και 1877 εργάστηκε με τον αρχαιολόγο Ernst Curtius για το Γερμανικό Αρχαιολογικό Ινστιτούτο πραγματοποιώντας τοπογραφικές έρευνες για την Αθήνα και τις γύρω περιοχές. Συνεργάστηκε με τον Curtius στην δημιουργία των χαρτών Atlas von Athen & Karten von Attika.

The geohistorical map drawn by French cartographer Jean-Denis Barbie du Bocage for the book Atlas of Barthélemy, which was meant to navigate Young Anacharsis, an imaginary descended from the famous philosopher Anacharsis, through his travels in Greece. Anacharsis the Scythian, a philosopher who travelled to Athens in 589 BC, was respected and regarded as a Greek sage, but in his homeland of Scythia was killed as a traitor for introducing new cults. Parts of this book were translated into Greek by Rigas Velesinlis. Velesinlis used this map by Barbie du Bocage for the Chart of Greece, published in Vienna in 1797, on the eve of the Greek revolution for independence.

Credit for the map: The Travel Accounts Book Digital Collection of Onassis Library.
Plan of Environs of Athens for the Travels of Anacharsis the Younger in Greece by Abbé Jean-Jacques. Barthélemy, published 1788.

Γεωιστορικός χάρτης, συντάχθηκε από τον Γάλλο χαρτογράφο Jean-Denis Barbie du Bocage για το βιβλίο του Abbé Jean-Jacques Barthélemy το οποίο είχε σκοπό να καθοδηγεί τον Ανάχαρση τον Νεότερο, φανταστικό απόγονο του διάσημου φιλόσοφου Ανάχαρση, στα ταξίδια του στην Ελλάδα. Ο Ανάχαρσης, ο Σκύθης φιλόσοφος που ταξίδεψε στην Αθήνα το 589 π.Χ., έγινε σεβαστός και θεωρήθηκε ως ένας από τους σοφούς της αρχαίας Ελλάδας, αλλά στην πατρίδα του Σκυθία σκοτώθηκε ως προδότης για την εισαγωγή νέων λατρειών. Ορισμένοι τόμοι του βιβλίου αυτού μεταφράστηκαν στα ελληνικά από τον Ρήγα Βελεστινλή. Ο Βελεστινλής χρησιμοποίησε αυτόν τον χάρτη του Barbie du Bocage μεταξύ άλλων, για την δημιουργία της Χάρτας του Ρήγα, που δημοσιεύτηκε στη Βιέννη το 1797, την παραμονή της ελληνικής επανάστασης για την ανεξαρτησία.

...the formation of 512 (Army) Field Survey Company RE in December 1939. That company's founding members were a mixture of regular soldiers, reservists, militiamen and others 'called-up' on the outbreak of war...During the winter of 1940/41 the war spread to Greece when, in October, the Italians stormed across the border. However, the defending Greeks in a short but bloody campaign then repulsed them. On the 8th of February 1941, fearing a further attack but this time by the Germans, the Greek government asked Great Britain for military assistance. As the Italians were now defeated in North Africa it was decided to send support across the Mediterranean Sea... Thus, at the end of March 1941, Colonel Martin Hotine, recently returned to Egypt from East Africa, was appointed Deputy Director (DD) Survey and sent to Piraeus in Greece to organize the Survey support to the campaign... He found himself with a particularly difficult task as the only maps of Greece available to the War Office at the outbreak of war were in most cases out of date and great difficulty was experienced in obtaining copies of the latest maps from the Greek authorities. When up to date maps were eventually received it was found that the text was printed in Greek characters and therefore had to be transliterated into Roman characters before new maps could be prepared... The military situation deteriorated so rapidly that the British soon faced withdrawal from the Greek mainland and so 512 Company's Mobile Echelon packed up for evacuation on the 23rd of April 1941. However, the German advance was so rapid that many of its personnel, together with a large portion of 9 Field Survey Depot, the Topographic Sections of 517 Company and part of the Survey Directorate were captured and became prisoners of war.'

Credits for text: FIRST DRAFT, THE STORY OF 512 FIELD SURVEY COMPANY RE by Alan Gordon (CHAPTERS 1-3), 512 (ARMY) FIELD SURVEY COMPANY FORMATION AND MOVE TO EGYPT.
Credits for map: MAP 34 Compiled and reproduced by 512 Fd.Survey Coy., R.E. Sept.1944, Hellenic Military Geographical Service.

...η στρατιωτική μονάδα 512 (Army) Field Survey RE ιδρύθηκε τον Δεκέμβριο του 1939. Τα ιδρυτικά μέλη της μονάδας ήταν ένα μείγμα τακτικών στρατιωτών, εφεδρικών, πολιτοφυλάκων και άλλων που επιστρατεύτηκαν στο ξέσπασμα του πολέμου... Κατά τη διάρκεια του χειμώνα του 1940/41 ο πόλεμος εξαπλώθηκε στην Ελλάδα, όταν τον Οκτώβριο οι Ιταλοί εισέβαλαν στα σύνορα της. Οι αμυνόμενοι Έλληνες σε μια σύντομη αλλά αιματηρή εκστρατεία, τους απώθησαν. Στις 8 Φεβρουαρίου 1941, φοβούμενη περαιτέρω επίθεση, αυτή τη φορά από τους Γερμανούς, η ελληνική κυβέρνηση ζήτησε από τη Μεγάλη Βρετανία στρατιωτική βοήθεια. Καθώς οι Ιταλοί είχαν ηττηθεί στη Βόρεια Αφρική, αποφασίστηκε να σταλεί υποστήριξη σε όλη τη Μεσόγειο... Έτσι, στα τέλη Μαρτίου 1941, ο συνταγματάρχης Martin Hotine, έχοντας επιστρέψει πρόσφατα στην Αίγυπτο από την Ανατολική Αφρική, διορίστηκε αναπληρωτής Τοπογράφησης και στάλθηκε στον Πειραιά για να οργανώσει την χαρτογραφική υποστήριξη της εκστρατείας...Βρέθηκε με ένα ιδιαίτερα δύσκολο έργο, καθώς οι μόνοι χάρτες της Ελλάδας που ήταν διαθέσιμοι στο Πολεμικό Γραφείο κατά το ξέσπασμα του πολέμου ήταν στις περισσότερες περιπτώσεις ξεπερασμένοι και υπήρχε μεγάλη δυσκολία στη λήψη αντιγράφων των πιο πρόσφατων χαρτών από τις ελληνικές αρχές. Όταν παρελήφθησαν οι ενημερωμένοι χάρτες, διαπιστώθηκε ότι τα κείμενα ήταν στα ελληνικά και επομένως έπρεπε να μεταγραφούν με λατινικούς χαρακτήρες πριν την παραγωγή νέων χαρτών... Η στρατιωτική κατάσταση επιδεινώθηκε τόσο γρήγορα που οι Βρετανοί σύντομα αποσύρθηκαν από την ηπειρωτική Ελλάδα και έτσι το κλιμάκιο της τοπογραφικής μονάδας 512 προετοιμάστηκε για εκκένωση στις 23 Απριλίου 1941. Ωστόσο η γερμανική προέλαση ήταν τόσο γρήγορη, που πολλοί από το προσωπικό της, μαζί με το προσωπικό του 9ου κέντρου τοπογραφικής εκπαίδευσης, το τοπογραφικό τμήμα της μονάδας 517 και ένα μέρος της διοίκησης, συνελήφθησαν και έγιναν αιχμάλωτοι πολέμου...'

